

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. évi szeptember hó 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. évi február hó 28. napján kihirdetett 4.B.63/2016/17. számú ítéletét *helybenhagyja*.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék 2017. február 28. napján kihirdetett 4.B.63/2016/17. számú ítéletében vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), ezért őt 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 117.591 Ft. bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést, míg az első fokon eljáró ügyész tudomásul vette az ítéletet. A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában (ítélőtábla 4 sorszámú irat)-fenntartva az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésre irányuló elsődleges indítványát - az italfogyasztásra és az elszenvedett bántalmazásra vonatkozóan tett sértetti vallomások részletes elemzésén keresztül - megkérdőjelezve a sértett szavahihetőségét -, alapvetően az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.153/2017/1-I. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítéltábla a büntetéskiszabási körülmények köréből mellőzze a vádlott személyiségzavarára utalást, és az ítélet indokolását a vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési középmértékének megjelölésével pontosítsa.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a Be. 361.§ /1/ bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ /1/ bekezdésére is figyelemmel.

A fellebbviteli nyilvános ülésén a vádlott védője - utalva arra, hogy védené az ügy érdemére vonatkozóan beismerő vallomást kíván tenni - a vádlott kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt terjesztett elő, és az ügy tárgyalásra utalását kérte.

Tekintettel arra, hogy a bizonyítási eljárásban az ügy érdemi elbírálása szempontjából valamennyi releváns tény tisztázást nyert, az elsőfokon eljáró bíróság a vád tárgyává tett cselekmény teljeskörű vizsgálatával, a beszerzett bizonyítékok értékelésével mérlegelés útján, a bizonyítási eszközökkel jól egyeztethető, megalapozott tényállást állapított meg, az ítélet elutasította a vádlott ismételt kihallgatására irányuló védői indítványt, biztosítva a vádlott részére - a Be.345.§-ban foglaltakra figyelemmel - a Be.314.§(1)bekezdés alapján a felszólalás, a Be. 319.§-a alapján az utolsó szó jogán történő nyilatkozattétel jogát.

A vádlott felszólalásában részben az elsőfokú bíróság előtt is ismert és értékelt egészségi állapotával kapcsolatos körülményekre, másrészt jelenlegi egészségi státuszára nyilatkozott, orvosi iratokkal alátámasztva az általa előadottakat. A vádlott nyilatkozott továbbá arra is, hogy jelenleg már nem rokkantnyugdíjas, életkorára tekintettel öregségi nyugdíjra jogosult, és reményét fejezte ki arra, hogy családi kapcsolatai rendeződnek, évek óta különváltan élő felesége visszaköltözik hozzá.

A védő perbeszédében megváltoztatta az ítélet elleni fellebbezésének irányultságát, azt kizárólag a kiszabott büntetés enyhítésére irányulóan tartotta fenn. Enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott első nyomozati kihallgatása alkalmával tett beismerő vallomását, a vádlott megrendült egészségi állapotát, idős kora és megromlott egészségi állapota miatti csökkent börtöntűrő képességét és büntetlen előéletét. A vádlott javára, méltányolható körülményként indítványozta figyelembe venni cselekményének motivációját, nevezetesen, hogy a sértett letagadta a háznál talált, vendégeknek vásárolt alkohol elfogyasztását, míg a vádlott csekély mennyiségű alkoholfogyasztására figyelemmel az ittas állapotban történő elkövetésre utalás mellőzését indítványozta a bünteteskiszabási körülmények köréből. Végindítványa, enyhítőszakasz alkalmazásával a kiszabott szabadságvesztés enyhítésére, és végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére irányult.

A fellebbviteli főügyész képviselője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli indítványával egyezően ismertette a másodfokú ügyési álláspontot. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott javára értékelhető enyhítő körülmények figyelembe vételével tettarányos büntetést szabott ki, annak további enyhítése és végrehajtásának felfüggesztése a cselekmény tárgyi súlyára és a rendkívül súlyos következményre tekintettel nem indokolt, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy eddigi vallomását fenntartja, és megbánásának adott hangot. Emellett azonban továbbra is azt hangoztatta, hogy a sértett visszaélt a helyzetével, amikor annak ellenére megitta a vendégeknek vásárolt italt, hogy korábban befogadta őt és szállást, valamint ellátást biztosított részére.

A vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A felülbírálat során az ítélet megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával teljes körű bizonyítást folytatott le. Maradéktalanul beszerezte az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat, ezzel az ügyfelderítési kötelezettségét hiánytalanul teljesítette.

A személyi bizonyítékok körében körültekintően értékelte a vádlottnak a bizonyítási eljárás során tett eltérő tartalmú vallomásait, az azokban mutatkozó ellentmondásokat, következtetlenségeket. A vádlott különböző tartalmú vallomásait nemcsak a sértett és az ügyben kihallgatott tanúk vallomásaival, e a törvényesen beszerzett további bizonyítékokkal is összevetette. A másodfokú bíróság számára is meggyőző indokát adta, hogy a vádlott írásban előterjesztett, majd a bírósági szakban előadott érdemi védekezésével szemben miért a nyomozás során tett legelső vallomását fogadta el az ítéleti tényállás megállapításakor, rámutatva arra, hogy ezen gyanúsítottai vallomás az ügy érdemére vonatkozóan több ponton jól egyeztethető volt a sértett egy ízben módosított, azt követően azonban az eljárás során mindvégig következetes vallomásával. A másodfokú bíróságban sem merültek fel aggályok a sértett szavahihetőségét illetően, és az ügyben tett legelső vallomásának későbbi módosítására adott magyarázata a vádlott-sértett közötti viszony jellege folytán a másodfokú bíróság számára is meggyőző volt.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezés leellenőrzéseként az ügyben készült igazságügyi szakértői véleményen túl a tárgyaláson is meghallgatta Dr.Stettler Mihály igazságügyi orvosszakértőt, aki a szakértői véleményének fenntartása mellett részletesen nyilatkozott a sértettet ért erőbehatás mértékére, a sérülés keletkezési mechanizmusára és nem utolsósorban arra is, hogy a sértett bántalmazása következtében kialakult életveszélyes állapot anélkül is létrejöhetett, hogy arra bármilyen külső sérülés utalt volna. A szakértő részletesen és szemléletesen nyilatkozott a lépsérülés következményeként fellépő életveszélyes állapot kialakulásának menetére, időbeli lefolyására és az azzal járó fájdalom különböző fázisaira. Helyesen értékelte a törvényszék, hogy a szakértő ezzel kapcsolatos megállapításai is a sértett által előadottakat támasztják alá, és ennek alapján a vádlott által hivatkozott kamerafelvétel alapján sem cáfolható a sértettnek a bántalmazás időpontjára vonatkozó vallomása, illetőleg az a szakértő által előadottak alapján időben megfeleltethető volt a műtéti beavatkozást indukáló életveszélyes állapot kialakulásának és az azt kísérő heves fájdalomnak is.

A törvényesen feltárt bizonyítékok helyes és okszerű értékelésével megalapozott, a Be. 351.§ /2/ bekezdésében foglalt hibáktól mentes tényállást állapított meg, így az irányadó volt a Be. 351.§ /1/ bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is.

Indokolási kötelezettségét is színvonalasan teljesítette, az ügy megítéléséhez szükséges részletességgel rögzítette, hogy milyen bizonyítékokat fogadott el a tényállás megállapításának alapjául, az ellentétes bizonyítékokat a szükséges mértékben ütköztette és elemezte, feloldva ezzel a vallomások közötti ellentmondásokat.

Az elsőfokú bíróságot indokolási kötelezettsége teljesítésében kizárólag annyiban terheli mulasztás, hogy nem adta indokát a 2017.február 28-i tárgyaláson előterjesztett, bizonyítási kísérlet lefolytatására, és **tanú 1** tanúkenti kihallgatására irányuló védői indítvány elutasításának (Be.258.§(3)bekezdés f)pontja), ez azonban a megalapozott ítéleti tényállás mellett nem képezte akadályát az ítélet érdemi felülbírálatának. Adós maradt továbbá az elsőfokú bíróság a büntetési középérték megjelölésével is, ezért az ítélet indokolásának kismértékű kiegészítése indokolt annyiban (ítélet 12. oldala IV. fejezetének 3. bekezdése), hogy a vád tárgyává tett cselekmény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, melynek büntetési középértéke 5 év.

A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény jogi minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlott vonatkozásában a sértett bántalmazására és azzal összefüggésben testi sértés okozására irányuló egyenes szándékot, a vádlotti bántalmazás során elszenvedett sérülés és az életveszélyes állapot bekövetkezése közötti okozati összefüggést, továbbá az életveszélyt okozó testi sértés büntette megállapíthatósága körében a vádlott aktuális tudattartalmának vizsgálata alapján, hogy a vádlott tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, és abba belenyugodva cselekedett. A vádlott terhére megállapított cselekmény anyagi jogi minősítéséhez az elsőfokú bíróság részletes jogi indokolást fűzött, mellyel az ítélet tábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket nagyobb részt helyesen ismerte fel, azonban a vádlott személyiségzavarára utalást mellőzni indokolt az enyhítő körülmények köréből.

Egyetértett az ítélet tábla a fellebbviteli főügyésznek az igazságügyi szakértő által megállapított személyiségzavar vádlott javára értékelhetősége tekintetében kifejtett álláspontjával, mivel az a vádlott beszámítási képességét nem korlátozta, illetőleg nem a vádlott elmeműködésének sajátossága vezetett a bűncselekmény elkövetéséhez, hanem a vádlott teljes belátási képessége birtokában tanúsította az ok nélküli, erősen indulati töltetű magatartást. Azokban az esetekben pedig, amikor a bűncselekmény elkövetésének oka nem a az elkövető személyiség szerkezetére vezethető vissza, nem lehet a személyiség zavart enyhítő körülményként értékelni. A védői indítványban foglaltakkal szemben ugyanakkor helyesen értékelte az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként a vádlott ittas állapotát, tekintettel arra, hogy a vádlott a vádbeli napon alkoholt fogyasztott, amely -függetlenül attól, hogy az alkoholos befolyásoltság mértéke nem állapítható meg - szerepet játszott a minden méltányolható ok nélküli, indulatos fellépésében, a bűncselekmény elkövetésében. Emellett a védői perbeszédben foglaltakkal szemben az ítélet tábla a vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatát nem tudta őszinte megbánásként értékelni, mivel abból megállapíthatóan a vádlott továbbra is a sértettet teszi felelőssé a történetekért. A büntetése kiszabási tényezők fentiek szerinti korrekciójának ellenére az elsőfokú bíróság tettarányos, a cselekmény tárgyi súlyához és az alanyi bűnösségi körülményekhez igazodó büntetést szabott ki, amely szükséges de egyben elégséges joghátrány is a vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési céloknak megfelelően kellően szolgálja a vádlott és mások újabb, hasonló bűncselekmények elkövetésétől való visszatartását, a speciális és generális prevenció érvényesülését. A vádlott életkora, egészségi állapota, büntetlen előélete és a javára figyelembe vett további büntetése kiszabási körülmények már értékelést nyertek, amikor az elsőfokú bíróság a törvényi minimumhoz közeli tartamú szabadságvesztést szabott vele szemben, annak további enyhítésére az ítélet tábla sem látott lehetőséget, figyelemmel az elsőfokú bíróság által is nyomatékos súlyosító körülményként értékelt, maradandó fogyatékoság okozására.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően állapította meg a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, törvényes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására, a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontjára, és a további járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezése is.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a Tatabányai Törvényszék mindenben törvényes ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2017. szeptember hó 19. napján

Bogdánné

Dr. Takácsné

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

dr.Gremsperger Andrea sk.
a tanács tagja, előadó

dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 4.B.63/2016/17. számú ítélete 2017. szeptember 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2017. szeptember hó 19. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke